

Володимир Ліпкан,

доктор юридичних наук, доцент,
радник президента Академії
безпеки відкритого суспільства

Людмила Капінус,

доцент кафедри міжнародного права
та порівняльного правознавства
Київського міжнародного університету

УДК 354.42/44

***Доступ до інформації з обмеженим
доступом: проблеми вироблення
уніфікованих дефініцій***

Інформація з обмеженим доступом як правовий феномен у вітчизняній інформаційній доктрині є доволі новим і не розробленим достатньою мірою. Незважаючи на певну кількість розвідок, присвячених праву на доступ до інформації та інформацію з обмеженим доступом, найбільш дискусійними залишаються ті, що спрямовані на формування категорійно-

понятійного апарату, що й визначає актуальність наукової статті

Наукове дослідження права на доступ до інформації здійснюється багатьма вітчизняними та закордонними вченими, зокрема слід вирізнити наукову школу В. А. Ліпкана: В. Ю. Баскаков, М. І. Дімчогло, В. А. Залізник, Г. М. Лінник, А. В. Логінов, Ю. Є. Максименко, П. Є. Матвієнко,

О. В. Стоєцький, А. В. Тунік, К. П. Череповський, О. В. Чуприна. Також можна назвати дослідників, які вивчають окремі питання досліджуваної нами теми: А. В. Арістова, Б. А. Кормич, О. В. Кохановська, А. І. Марущак, О. В. Нестеренко, В. С. Цимбалюк, М. Я. Швець, С. В. Ясечко.

Застосування нами історіографічного, логіко-семантичного, діахронного та синхронного, історичного методів дослідження дали змогу дійти висновку, що в науковій літературі недостатньо опрацьовано питання інформації з обмеженим доступом, оскільки на законодавчому рівні визначення, які уможливають створення узагальненого вигляду інформації з обмеженим доступом (та її видів) перебувають у «розпорошеному» вигляді, ці поняття ще й досі не є концептуалізованими в рамках інформаційного права. Також слід зазначити, що неоднозначне розуміння базових понять, які використовуються у висвітленні цієї проблеми, а також необхідність формування консенсуального категорійно-понятійного апарату і обумовило мету статті.

Виходячи з розуміння загальної проблеми цієї наукової роботи, авторами поставлено такі завдання: здійснити аналіз законодавчого та доктринального тлумачення інформації з обмеженим доступом та способи її реалізації, а також запропонувати авторське розуміння, сформулювати власне визначення «інформації з обмеженим доступом».

Що точніше визначено об'єкт правового регулювання, в нашому випадку – інформацію з обмеженим доступом, навіть якщо це поняття буде визначено спрощено і звужено в юридичному контексті, то ефективніше можна розвивати і захищати право на доступ до інформації. На законодавчому рівні закріплення поняття «інформація з обмеженим доступом» знайшло відображення в низці нормативно-правових актів, як національних,

так і міжнародних (двосторонні договори зокрема), але не в усіх актах міститься тлумачення цього виду інформації. Зокрема, в Законі України «Про інформацію» інформацією з обмеженим доступом визначається конфіденційна, таємна та службова інформація [1] і в подальших статтях здійснюється їх аналіз, але конкретного визначення не дається. Аналогічна класифікація міститься і в постанові про програму інформатизації споживчої кооперації України [2].

Всі ці визначення виходять із узагальненої категорії режиму доступу до інформації, але не містять чіткого сформульованого визначення цього поняття.

Здійснений нами контент-аналіз, де мультиплікандом виступала терміносполука «інформація з обмеженим доступом», дозволив резюмувати про використання термінів, які визначають види такої інформації, але для нашого дослідження більший інтерес становить саме поняття, а вже потім класифікація.

Крім законодавчих визначень, у науковій сфері існують і доктринальні. Слід зазначити, що воно практично відсутні навіть у спеціалізованих працях, предметом яких є безпосередньо інформація з обмеженим доступом. Зокрема, дефініцію ми знаходимо лише в декількох із них. *Інформацію з обмеженим доступом* складають відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді, доступ до яких обмежено відповідно до законодавства України її власником або добросовісним користувачем (суб'єктом владних повноважень, фізичною або юридичною особою) у зв'язку з її особливою цінністю для них на законних підставах [3, с. 49]. Трактуння відповідає сучасним реаліям, оскільки специфіка інформації як феномена полягає в тому, що вона має певну самостійність та автономність від матеріального носія, на якому

міститься [4, с. 11]. Це визначення слід доповнити положенням «власником, який володіє нею на законних підставах». Із цих визначень цілком вилучено інформацію, яка може мати нематеріальний характер, тобто збережена певною особою та поширена нею під час, наприклад, розмови.

Здійснивши аналіз таких дефініцій, ми дійшли висновку, що автори вживають різні терміни «відомості або дані», «знання», «інформація...», а це, своєю чергою, може призвести до неправильного тлумачення та використання. Тож, існує нагальна потреба формулювання уніфікованого поняття та закріплення його на законодавчому рівні, зокрема в Інформаційному кодексі України.

Питання прийняття Інформаційного кодексу України досліджується вченими-інформаціологами, зокрема, слід назвати роботи наукової школи В. А. Ліпкана [5]. Наприклад, Дімчогло М. А. зазначає, що в розділі, в якому буде визначено об'єкти інформаційних відносин, повинен бути досліджений консолідований зв'язок зі специфікою та багатоаспектністю цих об'єктів (інформація, її види... доступ до інформації, режими доступу до інформації, інформація з обмеженим доступом, конфіденційна інформація, державна таємниця, банківська таємниця, персональні дані, персональна інформація (інформація про особу)). При цьому повинна застосовуватися практика консолідації законодавства, що була застосована в Законі України «Про інформацію» на постатейному рівні [6, с. 14]. Аналогічної позиції дотримується і Залізник В. А. [7, с. 18].

Отже, узагальнюючи запропоновані підходи до розуміння інформації з обмеженим доступом, доходимо висновку: *інформація з обмеженим доступом*, у вузькому сенсі – обмежені відомості. А в широкому сенсі – відомості та дані, збережені на матеріальних носіях або відображені

в електронному вигляді, які є в законному володінні особи, та щодо доступу до них встановлюється законодавче обмеження в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Здійснюючи наш аналіз, слід зупинитися на законних і незаконних методах обмеження доступу, встановлених відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» [8]. Ми вважаємо, що цей перелік є певним відображенням підстав для формування застереження про публічний порядок у сучасному міжнародному праві.

У Законі України «Про доступ до публічної інформації» також закріплюються положення стосовно неможливості обмеження доступу до інформації [8], з яким ми повністю згодні, тому викликає у нас зацікавленість законопроект «Про внесення змін до статті 28 Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» (щодо відкритості відомостей Державного реєстру прав). Витяг із Державного реєстру прав надаватиметься на підставі заяви будь-якої фізичної чи юридичної особи [9]. Кожна особа матиме змогу через мережу Інтернет дізнатися, кому належить те чи те нерухоме майно. Як зазначають народні депутати, які подали на розгляд цей законопроект, відкриття реєстру не суперечить Конституції України, зокрема ст. 32. Відкритий доступ до реєстру речових прав на нерухоме майно прямо відповідає інтересам економічного добробуту країни та її громадян, адже значно зменшує можливості для корупції та ризику

і непродуктивні витрати у веденні господарської діяльності [9]. Із цим твердженням ми абсолютно не згодні, оскільки майнові права, на нашу думку, слід віднести до конфіденційної інформації. Як аргументи на нашу користь проведемо аналіз поняття «конфіденційна інформація».

Насамперед зупинімося на законодавчому визначенні цього права. У ст. 21 Закону України «Про інформацію» міститься поняття *конфіденційної інформації* [1]. Виходячи з цього положення, інформація про право власності на нерухомість може законно бути віднесена до інформації з обмеженим доступом, а отже, доступною лише за згодою її власника. Доповненням і підтвердженням є ст. 7 Закону України «Про доступ до публічної інформації», а саме: «...та яка може поширюватися у визначеному ними порядку за їхнім бажанням відповідно до передбачених ними умов» [8].

Далі доктринальні визначення. *Конфіденційна інформація* – це інформація винятково приватних суб'єктів, яка може бути дуже різноманітною. Основними її ознаками є те, що вона не є загальновідомою, а відома лише певному приватному суб'єкту(-ам), і він на власний розсуд вирішує, як і коли її поширювати чи обмежувати доступ до неї. До конфіденційної інформації може належати як інформація про її володільця (наприклад, персональні дані), так і інша інформація, що потрапила у володіння приватного суб'єкта (ноу-хау, відомості про якусь неpubлічну подію, властивості природних об'єктів, місце їх перебування тощо) [10].

Вітчизняні юристи висловлюють різні підходи, конфіденційною інформацією вважають: таємницю приватного життя, професійну таємницю, службову таємницю, таємницю слідства і судочинства, комерційну таємницю [16, с. 115]. Ці положення і є підтвердженням обґрунтованості нашого

твердження. Проаналізувавши ці та інші положення, ми дійшли висновку, що під *конфіденційною інформацією* слід розуміти, насамперед, інформацію про фізичну особу, яка не підлягає розголошенню, та доступ до неї є обмеженим самою фізичною чи юридичною особою (яка на законних підставах володіє такою інформацією), а її поширення можливе лише за їхнім бажанням відповідно до передбачених ними ж умов. Здійснення цих прав може бути обмежене законом.

Інформацією з обмеженим доступом є також *службова інформація*. Під *службовою інформацією* слід розуміти інформацію, яку призначено для виконання посадових обов'язків – та зібрано у процесі оперативно-розшукової, контррозвідувальної діяльності, у сфері оборони країни, яку не віднесено до державної таємниці. В Законі України «Про доступ до публічної інформації» в ст. 9 міститься перелік інформації, яка може належати до службової [8].

Інформація може становити і комерційну таємницю. *Комерційна таємниця* – склад і обсяг відомостей, що визначені керівником підконтрольного об'єкта відповідно до чинного законодавства України [13]. Таке визначення є надто обмеженим, оскільки не містить жодних указівок на те, які конкретно види відомостей можуть бути віднесені до таємних, а які ні, а це, своєю чергою, може призвести до зайвого втаємничення. Наприклад, якщо підприємство виготовляє продукти харчування, то інгредієнти та їхня якість не можуть бути невідомими споживачам.

Комерційною таємницею є інформація, секретна в тому розумінні, що вона в цілому чи в певній формі та сукупності її складових є невідомою та не є легкодоступною для осіб, які звичайно мають справу з видом інформації, до якого вона належить, через що має комерційну цінність та була предметом адекват-

них існуючим обставинам заходів щодо збереження її секретності, вжитих особою, яка законно контролює цю інформацію [14, ст. 505]. Вживання в цьому визначенні терміна «невідома» є недоречним, оскільки такою є інформація, яка ще не стала відомою, але може стати такою. Пропонуємо авторське визначення комерційної таємниці. Комерційний – пов'язаний з комерцією [15, с. 216], себто торгівлею, і дотичними до неї справами. Таємниця – те, що не підлягає оголошенню [15, с. 380]. Виходячи з зазначених положень, *комерційна таємниця* – інформація, яка не підлягає оголошенню, крім випадків, передбачених законодавством, та безпосередньо пов'язана з комерцією, а власник чи особа, яка здійснює розпорядження нею, вживає всіх необхідних заходів щодо збереження її цілісності й секретності [16, с. 22].

Існує необхідність установаження на законодавчому рівні чітких критеріїв віднесення інформації до службової та комерційної таємниці, оскільки досі питання обмеження обігу такої інформації фактично віднесено до відома керівників міністерств і відомств або взагалі власників інформації.

Таємною визнається інформація, яка містить державну, професійну, банківську таємницю, таємницю досудового розслідування та іншу передбачену законом таємницю [8]. *Таємна інформація* – будь-яка інформація з обмеженим доступом, що має ознаки державної таємниці [4, с. 11]. Проаналізувавши ці визначення, ми дійшли висновку, що друге є дещо обмеженим, оскільки, наприклад, банківська або професійна таємниця можуть мати приватноправовий характер. Тому у визначенні таємної інформації не слід зупинятися лише на державній. У законодавстві України відсутнє загальне поняття професійної таємниці та службової таємниці, не закріплюється належним чином перелік

відомостей, які належать до таких видів інформації.

Правовий режим інформації з обмеженим доступом полягає в тому, щоб охороняти відомості, вільний обіг яких може порушити права та інтереси держави, суспільства та окремої особи, забезпечити інформаційну незалежність суб'єктів приватного права у відносинах із державою і між собою, узгодити публічну потребу у свободі інформації та право кожного на збереження таємниці [18, с. 13].

Кормич Б. А. дійшов висновку, що основою класифікації в цьому випадку повинні бути не аморфні поняття «відкритості» або «закритості» інформації, а методи правового регулювання, що застосовуються до регулювання суспільного обігу того чи того виду інформації. Таких методів він вирізняє два – диспозитивний та імперативний, які створюють можливі види суспільного обігу інформації: *відкритий, закритий, обмежений, вільний*. Причому інформація, змінюючи свою суспільну цінність, може переходити з одного виду обігу до іншого. Предметом захисту є лише та інформація, яка згідно із Законом перебуває в закритому чи обмеженому обігу, тобто інформація, до якої, знову ж таки законом, встановлено обмеження імперативного характеру [16, с. 23]. Інформаційним законодавством України передбачається, що відповідальність за його порушення несуть особи, винні у вчиненні необґрунтованого віднесення окремих видів інформації до категорії відомостей з обмеженим доступом.

Суттєво обмежують реалізацію інформаційних прав наявність значної кількості таємниць (або інформації з обмеженим доступом) у цій сфері. Проблема, між тим, полягає не в самій наявності такої інформації, а в необхідності у кожному конкретному випадку обирати найбільш ефективні способи узгодження і поєднання різних інтересів учасників інформацій-

них відносин [19, с. 24]. До способів протиправного обмеження доступу до інформації також слід віднести необґрунтоване її засекречування.

Основними проблемами є неоднозначність у законодавчому визначенні таких питань, як види інформації, на яку громадяни мають право, склад цих прав і гарантії їх реалізації [20, с. 10].

Існуючий розподіл режимів інформації зрозумілий, виправданий, але не є повним. Наприклад, проблеми розповсюдження авторської продукції. Встановлення в Інформаційному кодексі режиму дифамаційної інформації забезпечить недоторканність прав людини, попередить можливі правопорушення в цій сфері. Отже, з метою ефективного регулювання інформаційних правовідносин є необхідним наукове обґрунтування та законодавче закріплення всіх різноманітних інформаційних об'єктів і режимів доступу до них за умови визнання матеріальної власності на інформацію [21, с. 50], тобто надання вичерпного переліку.

За загальним правилом, інформація з обмеженим доступом має надаватися розпорядником інформації, якщо він правомірно оприлюднив її раніше, якщо немає законних підстав для обмеження в доступі до такої інформації, які існували раніше, зазначене положення не поширюється на випадки, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Також слід враховувати те положення, що обмеженню доступу підлягає інформація, а не документ [8]. Інформаційність і захищеність є загальними ознаками для всіх видів інформації з обмеженим доступом [32, с. 8].

Відсутність законодавчого визначення поняття інформації з обмеженим доступом, її видів, наявність значної кількості суперечностей між окремими нормативно-правовими актами

щодо процедури, строків і переліку відомостей, які не можна відносити до інформації з обмеженим доступом та тих, які дозволено, недосконалість деліктного законодавства та нечітке визначення відповідальних державних інституцій у цій сфері негативно впливають на рівень захисту й охорони інформації з обмеженим доступом, зокрема на адміністративно-правовий режим такої інформації. Ось чому дослідження адміністративно-правового режиму інформації з обмеженим доступом є актуальною проблематикою для сучасної юридичної науки [4, с. 4].

Кожному з видів інформації з обмеженим доступом має бути присвячено окремий закон із додатком у вигляді вичерпного переліку інформації такого виду [23, с. 8].

Здійснений нами аналіз дозволив дійти певних висновків. Зокрема, питання вдосконалення правового регулювання суспільних відносин, що виникають з приводу доступу до інформації, є актуальними. Це пов'язано не лише з розвитком демократичних перетворень у державі та активністю вітчизняних і закордонних громадсько-політичних інституцій у дослідженні зазначеної проблематики, а й із конкретними вадами чинних норм вітчизняного права. Зміни, яких потребує інформаційне законодавство України, повинні базуватися на результатах фундаментальних наукових досліджень відповідних суспільних відносин, що складаються в Україні. Також для кожного з видів інформації з обмеженим доступом повинен існувати конкретний правовий режим, зокрема режим доступу. Суперечності законодавства щодо визначення конфіденційної інформації, таємної інформації та службової інформації залишаються невирішеними. Захист інформації з обмеженим доступом повинен відповідати інтересам не лише держави та суспільства, а й конкретної особистості.

Питання доступу до інформації з обмеженим доступом неможливо повністю дослідити в межах однієї наукової статті, тому перспективним напрямом дослідження вважаємо правове

регулювання, способи обмеження доступу до інформації та відповідальність за незаконне обмеження доступу до інформації.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про інформацію : Закон України від 02 жовтня 1992 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>
2. Про затвердження Положення про роботу із засобами обчислювальної техніки та телекомунікаційною мережею Міністерства економічного розвитку і торгівлі України : наказ від 28 грудня 2011 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/ME111039.html
3. Баскаков В. Інформація з обмеженим доступом: поняття та ознаки / В. Баскаков // Актуальні проблеми державотворення : матеріали науково-практичної конференції (Київ, 28 червня 2011 р.). – К. : ФОП Ліпкан О. С., 2011. – С. 47–49.
4. Баскаков В. Ю. Адміністративно-правовий режим інформації з обмеженим доступом : автореферат дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / В. Ю. Баскаков. – К., 2012. – 24 с.
5. Ліпкан В. А. Інформаційна безпека України : [Глосарій] / В. А. Ліпкан, Л. С. Харченко, О. В. Логінов. – К. : Текст, 2004. – 136 с.
6. Дімчогло М. І. Консолідація інформаційного законодавства України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / М. І. Дімчогло. – К., 2012. – 18 с.
7. Залізняк В. А. Систематизація інформаційного законодавства України : автореф. дис. ... кандидата юридичних наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / В. А. Залізняк. – К., 2011. – 23 с.
8. Про доступ до публічної інформації». Закон України від 13.01.2011 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>
9. Проект Закону про внесення змін до статті 28 Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» (щодо відкритості відомостей Державного реєстру прав). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=48589
10. Золотар О. О. Обмеження доступу до інформації: інформаційно-правовий аспект. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/iblsd/2012_1/_private/13zoala.pdf
11. Кормич Б. А. Інформаційна безпека: організаційно-правові основи : [навч. посіб.] / Б. А. Кормич. – К. : Кондор, 2004. – 384 с.
12. Конституція України: Затв. Законом України від 28.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30.
13. Про затвердження Інструкції про організацію та проведення контрольних заходів щодо фінансово-господарської діяльності на підприємствах, в установах і організаціях, що належать до сфери управління Міністерства вугільної промисловості України та щодо яких Міністерство здійснює корпоративне управління. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.nau.ua/doc/?code=v0200644-07>
14. Цивільний кодекс України (станом 19.01.2013 р.). – К. : видавничий дім «Ін Юре», 2013. – 480 с.
15. Великий тлумачний словник сучасної української мови / укл. О. Єрошенко. – Донецьк : ТОВ «Глорія Трейд», 2012. – С. 531.

16. *Кормич Б. А.* Організаційно-правові основи політики інформаційної безпеки України : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : спец. 12.00.07 «Теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Б. А. Кормич. – Х., 2004. – 31 с.

17. *Про державну таємницю* : Закон України від 21 січня 1994 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3855-12/print1360318693137472>

18. *Ясечко С. В.* Цивільно-правова відповідальність за порушення права на інформацію: автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / С. В. Ясечко. – Х., 2011. – 21 с.

19. *Кохановська О. В.* Цивільно-правові проблеми інформаційних відносин в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / О. В. Кохановська. – К., 2006. – 36 с.

20. *Кушакова Н. В.* Конституційне право на інформацію в Україні (порівняльний аналіз) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.02 «Конституційне право» / Н. В. Кушакова. – К., 2003. – 18 с.

21. *Марценюк О. Г.* Теоретико-методологічні засади інформаційного права України: реалізація права на інформацію : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / О. Г. Марценюк. – К., 2009. – 270 с.

22. *Носік Ю. В.* Права на комерційну таємницю в Україні (цивільно-правовий аспект) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / Ю. В. Носік. – К., 2006. – 18 с.

23. *Серьогін В. О.* Конституційний принцип гласності у діяльності органів державної влади України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.02 «Конституційне право» / В. О. Серьогін. – Х., 1999. – 18 с.

Ліпкан В. А., Капінус Л. І. Доступ до інформації з обмеженим доступом: проблеми вироблення уніфікованих дефініцій

У статті автори здійснили аналіз законодавчого закріплення та доктринального тлумачення інформації з обмеженим доступом, визначивши способи її реалізації. Проаналізовано дефініції «таємна», «конфіденційна», «секретна», «комерційна» та інші види інформації. Запропоновано авторське розуміння та сформульовано визначення «інформації з обмеженим доступом».

Ключові слова: інформація з обмеженим доступом, Інформаційний кодекс, таємна інформація, конфіденційна інформація, комерційна таємниця, таємна інформація, секретна інформація.

Ліпкан В. А., Капінус Л. И. Доступ к информации с ограниченным доступом: проблемы разработки унифицированных дефиниций

В статье авторы осуществили анализ законодательного закрепления и доктринального толкования информации с ограниченным доступом, определили способы ее реализации.

Проанализированы дефиниции «тайная», «конфиденциальная», «секретная», «коммерческая» и другие виды информации. Также авторы предложили собствен-

ное аргументированное понимание алгоритма формулирования определения «информации с ограниченным доступом».

Ключевые слова: информация с ограниченным доступом, Информационный кодекс, конфиденциальная информация, коммерческая информация, тайная информация, секретная информация.

Lipkan V., Kapinus L. Access to information with a limited access: problems of forming common definitions

In the article the author analyzed the legislative fixation and doctrinal interpretation of information with limited access; the means of its realization were defined. Definitions of «covert», «confidential», «secret» and other kinds of information were analyzed. Also the author offered her own understanding and formed definition of the information with limited access.

Key words: information with limited access, Informational Code, confidential information, commercial information, covert information, secret information.